

Categoria D accèssit

EL BOSC DELS SUÏCIDIS

Andreu Bonmatí va néixer a finals de la dècada dels setanta en un petit poble del Pallars Sobirà. Cresqué sota el caliu d'una família humil i treballadora que es va desviure en cos i ànima per fer del petit algú de profit. L'Andreu, més llest que una fura, no va tardar a donar mostres de les seves altes capacitats i ben jovenet es va llicenciar en econòmiques com el número ú de la seva promoció. No és d'estranyar, doncs, que no trigués molt temps a signar el seu primer contracte laboral en una de les multinacionals més prestigioses de l'àmbit tecnològic. Amb el pas dels anys, el jove Andreu va mostrar la seva vàlua, i amb esforç i dedicació va ocupar diversos càrrecs fins a convertir-se en el director executiu de l'empresa a Catalunya. Ser el màxim responsable d'una empresa tan prestigiosa li va permetre tenir un elevat estatus social i tota mena de luxes.

No obstant això, ocupar un càrrec de tanta rellevància li va suposar haver de dedicar-se i implicar-se al cent per cent per tal de no defraudar les expectatives dels seus superiors. Les hores de treball a la feina van anar augmentant considerablement a mesura que passava el temps i sense adonar-se'n es va veure immers en una espiral de treball i més treball que el tenia abduït i que el consumia progressivament i de la qual era incapaç de trobar la sortida. Inconscientment, aquest elevat grau d'exigència i les pressions rebudes pels propietaris de l'empresa, van afectar negativament la salut de l'Andreu fins a arribar a una situació extrema d'esgotament físic i mental que li desencadenà un estat depressiu crònic. Els ansiolítics primer i l'alcohol i d'altres drogues blanques després es van convertir en els seus companys de viatge durant tot aquell període a fi de poder evadir-se de la realitat i poder afrontar els problemes.

No van tardar gaire temps a acomiadar-lo de la feina en percebre la situació personal per la qual passava, i en observar que ja no era l'executiu agressiu i ambiciós del passat. Va ser llavors quan, immers en la desesperació més absoluta que qualsevol ésser humà pugui imaginar,

va prendre una decisió al respecte. Molts van ser els pensaments i les imatges que li van venir al cap per tal d'acabar d'una vegada per sempre més amb aquell malson. Dubtava si fer-ho amb una sobredosi, tallant-se les venes... Tanmateix, cada cop que hi pensava, un deversall de records de la seva infantesa li afloraven persistentment transportant-lo en el temps a aquella època d'ingenuïtat i innocència en la qual havia estat veritablement feliç jugant amb els amics pels carrers del poble.

Però el temps transcorria sense aturar-se de manera inexorable i va arribar el dia en què la situació personal de l'Andreu era del tot insostenible. De seguida li va venir al cap un documental que va veure a la televisió sobre un lloc al Japó que s'anomenava Aokigahara (que vol dir mar d'arbres), situat prop del mont Fuji i que formava part d'un parc natural amb una superfície de 3.500 hectàrees. En l'actualitat, se'l coneixia popularment amb el nom del Bosc dels Suïcidis, perquè des de feia dècades hi havia més de cent suïcidis a l'any i moltes persones més desaparegudes de les quals mai no se n'havia trobat el cadàver.

Feia poques hores que l'Andreu havia aterrat al Japó per acabar amb el seu martiri i en definitiva amb la seva vida. Quan va arribar a l'aparcament d'accés al parc per endinsar-se al bosc Aokigahara es va aturar per llegir els nombrosos rètols persuasius que, en anglès i japonès, recordaven que "la vida que els pares ens havien donat era preciosa". Tot i això, estava decidit a portar a terme el seu maquiavèl·lic pla. El tranquil·litzava pensar que la seva seria una mort anònima entre tantes altres i, potser amb sort, mai no descoberta. Va començar a caminar sense rumb fix. Un gran bosc d'arbres de totes les mides i colors el rodejaven per totes parts. Va seguir caminant tot el matí, sota una calor sufocant, a fi de trobar el lloc idoni per executar el seu propòsit. Eren dos quarts de tres quan, exhaust pel cansament del llarg viatge al Japó i per les hores que acumulava caminant, va decidir estirar-se sota una ombra per recuperar les forces i arribar, abans de ben entrada la fosca nit, a les entranyes més remotes del bosc per acabar per sempre més amb aquell calvari.

Al cap d'una bona estona d'estar ajagut, una sonora melodia d'un ocell el va desvetllar d'aquell improvisat descans. Quan va obrir els ulls

un subtil efluvi de calma el va embolcallar. Estirat al terra va començar a observar el seu voltant. Es va estranyar en descobrir la quantitat d'animals, plantes, sons... que l'acompanyaven sigil·losament en aquell racó llunyà.

Tot seguit, es va fixar en la seva respiració. Va comprovar com aquell ritme intens i accelerat d'inspiració-espriació que sempre l'havia acompanyat s'anava assossegant a mesura que en prenia consciència, i es tornava més lent i tranquil. Cada cop les inspiracions eren més llargues i profundes, afavorint l'entrada d'oxigen als pulmons, i les espiracions més conscients, facilitant la sortida del diòxid de carboni i expulsant totes les cabòries que el neguitejaven i el feien sentir malament. Amb cada inspiració una plaent sensació d'assossec li entrava al cos a través de l'aire i el feia sentir bé. No va tardar a adonar-se'n que la respiració era el pont entre la ment i el cos. Quan prenia consciència de la respiració es trobava més calmat i serè.

Immers en aquest procés va aprendre que era necessari aturar l'activitat de la ment per començar a obrir i sentir des del cor. Només d'aquesta manera podria ser autèntic, sense els judicis infundats ni els estereotips que durant molts anys l'havien condicionat en el seu dia a dia. Així mateix, impregnat d'una aura d'espiritualitat que li recorria tot el cos va entendre que per ser feliç i lliure li calia treballar el seu propi ego, ja que aquest era el culpable de l'origen de molts dels problemes que el pertorbaven. Feia molt de temps que no havia dedicat una estona a ell mateix, sense trucades, reunions o compromisos ineludibles, fet que li va provocar una sensació estranya alhora que molt agradable. De manera inconscient va començar a valorar les petites coses insignificants que el rodejaven i que havia obviat durant tot aquell temps. Amb l'única companyia d'aquell ecosistema replet d'animals i plantes diverses va comprovar que no necessitava res ni ningú per a ser feliç.

Va entendre que el camí cap a l'èxit personal consistia a estar bé amb la pròpia vida. Mitjançant aquella contemplació tranquil·la va comprendre que existia una energia meravellosa que era capaç de connectar a tots i a cadascun dels éssers vius de l'univers: l'energia de

l'amor. Quan ho va assimilar una sanadora sensació de benestar es va apoderar d'ell.

S'havia passat la major part de la vida volent fer grans coses, fins que ara s'havia adonat que la vida estava formada per petites coses. Aquesta connexió amb el seu jo interior, latent fins aleshores, li havia ensenyat una vertadera lliçó de vida que li calia començar a posar en pràctica des d'aquell precís moment. Sabia que havia de trencar amb el passat i alliberar-se de les cadenes que el retenien per a poder començar de zero.

Les emocions negatives que durant tant de temps s'havien instal·lat en ell només li havien desencadenat malalties i turments. Ara havia deixat de sentir por de les emocions negatives i havia après a sentir-les i valorar-les per poder transformar-les en positives.

Calia trencar amb els lligams als quals havia estat sotmès per poder transitar de nou cap a la llibertat. Ara comprenia que la felicitat no li arribaria quan aconseguís fer realitat tot el que anhelava, sinó quan comencés a gaudir del moment present. Des d'aleshores va comprendre que no podia tornar enrere i canviar tot el que li havia passat, però sí que podia començar des d'on estava i canviar el futur. Per aquest motiu va decidir estimar-se tal com era sense condicions ni judicis.

Amb aquest bany de misticisme l'Andreu va recuperar les ganes per tornar a viure, perquè des del moment que es va conèixer a ell mateix va descobrir que era veritablement poderós, i des de l'instant en què es va acceptar tal com era va saber que era **invencible**.

Ramon Obiol